

T.C.
İSTANBUL
CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI

Soruşturma No : 2010/23967

İFADE TUTANAĞI

Müşteki Ç. T.

Müştekiye CMK . M. 234. Uyarınca; delillerin toplanmasını isteme, soruşturmanın gizlilik ve amacını bozmamak koşuluyla Cumhuriyet Savcısından belge örneği isteme, vekili yoksa baro tarafından kendisine bir avukat görevlendirilmesini isteme, 153. Md. Ye uygun olmak koşuluyla vekili aracılığı ile soruşturma belgelerini ve el konulan ve muhafazaya alınan eşyayı inceletme, Cumhuriyet Savcısının, kovuşturmaya yer olmadığı yönündeki kararına kanunda ayazılı usule göre itiraz hakkını kullanma hakları hatırlatılıp açıklandı.

Müşteki haklarını anladığını , kendi avukatım AV. M.BUHARİ ÇETİNKAYA - 38491 Huzurunda ifadesini vereceğini beyan etmekte, müştekiden olayla ilgili şikayet ve delilleri soruldu;

SORULDU : Filistin-Gazze'ye insani yardım götürün; içerisinde çocuk mamaları, çocuk giysileri, oyuncakların, tıbbi malzemeler, inşaat malzemelerinin bulunduğu filonun Mavi Marmara yolcu gemisindeydim. Eşim(Çetin TOPÇUOĞLU)ile birlikte Gazze şehrine giden Mavi Marmara yolcu gemisinde idik. Bizim bulunduğumuz Mavi Marmara gemisinde en küçüğü 1 yaşında bir bebek olmak üzere içimizde çok yaşlılarında bulunduğ; çeşitli yaşlarda farklı ülkelerden, farklı meslek guruplarına mensup ,ev hanımlarının ve emeklilerinde bulunmuş olduğu medya mensupları, gönüllü katılımcılar vardı.30 Mayıs 2010 Saat 22.00 civarında eşimle birlikte güvertede idik. Akşam canlı konser olacaktı. Denizin üzerinde etrafımızda hafif ama çoğalan ışıklar vardı. Etrafımızı İsrail donanmasına ait denizaltı, botlar, helikopterler, gemiler kuşatmıştı. Saat 24.00 civarında İsrail gemilerinin tacizi başladı. Üzerimizde helikopterler uçmaya başladı. Canlı yayını kesmeye çalıştılar. Ayakkabımı giydim ve bende onlara katıldım. Her yerde yaralı insanlar. Hemen yaralı insanların yanına gittim. Onlarla ilgilenmeye başladım. Hayatımda ilk defa böyle yaralar görmüştüm. Elimi nereye atsam kan ve yaralı ile karşılaştım. Tam bir can pazarı yaşıyordum. Eşimi yaralıları taşır iken gördüm. Komşumuz C. P.'i bana teslim etti. Komşumuz yüzünden darbe almıştı. Yüzü kaniyordu. Yaralarını tespit etmek için oturacak bir yer aradım ama bulamadım. Komşumuz oradaki ağır yaralıları görünce kendisini unuttu ve dışarı çıktı. Ayaklarımın ıslandığını fark ettim. Terledim mi dedim kendime. Ama baktım ki yerler kan gölüne dönmüştü. Ve biz o kanlara basıyorduk. Yerden kanları temizlemeye başladım. İçim sızıyordu. Tarifsiz bir sızı bu.Yaralı gelmiyordu artık. Eşimin “Ç.” deyişi de yoktu. Bir an içsel bir sessizlik ve yangın başladı. Komşumuza Çetini sordum. “İyi. Yaralı taşıyor” dedi. Yaralıların olduğu yerden ara antreye geçtim. Önce bir çift ayakkabı. Sonra pantolon ve daha sonra buluzunu gördüm. Ve bana gülümseyerek bakıyordu. Yoruldu galiba dedim kendi kendime. Üzerine doğru eğildim.”Gülüm sana ne oldu? Neden uzanıyorsun? Bak herkes koşuyor. Haydi kalk” dedim. Cevap yok. Sağ kolunu kaldırdım. Bıraktım. Hiçbir mukavemet yok. Yüzüne dokundum tepki yok. Ama gülümsüyor bana ve bakıyordu. Çok derin bir bakıştı. Hiçbir yerinde kanda yoktu. Nabzını yokladım nabzı yoktu . Üzerinde ki buluzu kesmek için makas istedim. Buluzunu kestim. Kalp masajı yaptım. Masajla birlikte burnundan ve ağzından kan gelmeye başladı. Masajı hemen bıraktım.”Gülüm biliyorum gidiyorsun. Bizi bırakıyorsun. Ne olur bana son bir söz söyle” dedim. Çıt yok. Cevap yok. Doktora seslendim. “Oksijen için ağzına pet takın” dedim. Pet takıldı. Ve bir ses gelmeye başladı. Kulağımı yaklaştırdım.”OĞLUM” diyordu.”gülüm kendini yorma. Beni duydun ve bana cevap verdin” dedim. Su damlattık ağzına. Zemzem olması dileğiyle. Gözlerini kapadım ve üzerini örttüm. Etrafımda görmeye alışık olduğum yüzler yoktu. Hepsi yabancı gelmeye

başladı. Arkadaşım dahi bana yabancı geliyordu. Yerli yabancı herkes çok üzgündü. Bir amca geldi. Daha önce hiç görmediğim "İznin olursa vefat edenleri ben hazırlayacağım" dedi. Anlamadım önce. Eşimin yanında yerde oturuyordum. "tamam amca" dedim. Amca ÇETİN beyin ellerini ve ayaklarını birleştirdi, Daha sonra yüzleri tanıdık gelen insanlar geldiler. "ÇETİN abiyi hazırlayacağız" dediler. Beni yerden kaldırdılar. Bir battaniye gererek ÇETİN Beyin üzerindeki çıkartmaya başladılar. Üzerinden çıkarttıkları giysileri bir poşetin içerisine bıraktılar ve bana uzattılar. Kucakladığım poşeti; emaneti sahibine teslim edene kadar bırakmadım . yaralanan arkadaşların yanına gittim. Yapabileceğim bir şeyler var mı diye!... gemideki anonsu duydum "yaralı ve ölümlerin olduğu, gemiyi İsraili askerlere bıraktığımızı, sakın olmamız gerektiğini, olduğumuz yere oturmamız gerektiğini " önce Türkçe, sonra İngilizce, daha sonra Arapça anons yapıldı. Ateşli silahla yaralanma daha önce görmüştüm. Ama arkadaşlarımızın yaraları çok korkunçtu. Kurşun veya mermi her ne ise girdiği yerle çıktığı yer arasında korkunç bir uçurum vardı. 1 cm lik giriş yapmışsa çıktığı yer yaklaşık 10 13 cm lik olmuştu. Ayrıca 13 cm lik vücutta organ yok olmuş parçalanmış kemikleri dışarı fırlamış korkunç bakılamayacak bir insan tahammül edemeyeceği kelimenin tam anlamıyla vahşete tanık oluyorduk. Kalbimde bir ağırlık bir sıkıntı hissettim. Bütün bunlar ne demek? Ne için? Ne oluyor? Çocuk mamalarının karşılığı gaz bombalarını çocuk oyuncaklarının karşılığı parçalanmış kemikler mi olmalıydı? İnsani yardımın karşılığı bu mu olmalıydı? Psikolojim alt üst oldu. Artık anlamlandıramıyordum. Gemide hala sallanmakta olan beyaz bayrakları görmemezlikten nasıl gelirler? Saldırı esnasında bile beyaz bayrak sallanıyor bu bayrağı tutanlara ateş ediyorlardı. Bu arada yaralıları taşıyanlara ateş edildiğini gördüm. Tıpkı eşimin yaralı taşımak için yukarıya çıktığında ona ateş edildiği gibi. Bu arada yukarıdan gelen yaralıları taşıyan gönüllülere ateş edildiğinden dolayı panikleme başladı. Tekrardan gelen yaralılar dikkatimi çekmeye başlamıştı. Kimileri ayaklarından, kimileri topuklarından, kimileri omuzlarından kimileri karınlarından ve çeşitli yerlerinden vurulmuş; güvertede yakın mesafeden vurulmuş İsrail askerleri tarafından dipçiklerle , tekmelerle, çeşitli yerlerinden darp edilmiş , kemikleri kırılmış yaralıları gördüm. Biz yaralılara müdahale etmekte çok yetersiz kaldık. Kanlarını durduramıyorduk . Yeterli malzememiz yoktu. Bayan arkadaşlardan bir tanesi hemen çarşafı getirmemizi söyledi. Ben de aşağıya inerek kullandığımız çarşafı, baş örtülerimizi, battaniyeleri toplayarak, arkadaşlarımıza kullanarak onların kanamalarını durdurmaya çalıştık. Fakat o kadar çok kan vardı ki. Geminin her yeri kan revan içerisindeydi. Bizimde üstümüz başımız kan revan içerisindeydi. Bu esnada geminin içerisinde İsrail askerlerine mukavemet etmemesi anons ediliyordu. Eşimin naaşı bir kenarda dururken benim yaralılara yardım ettiğim esnada; arbedede yaralanmış bir İsrail askerini getirdiler . Koştu ona yardım ettim. Karın bölgesinde kanama vardı. Korkudan gözleri faltaşı gibi açılmış zangır zangır titriyordu. Ona yardım ederek kanamasını durdurmaya ve onu sakinleştirmeye çalıştım. "Don't panic. I will help you " dedim. Bu arada diğer bir askeri daha gördüm. Bu askerin güvenliğini sağladıktan sonra diğer askerinde yanına gittim. Pantolonu yırtılmıştı ve bacaklarında kanama vardı. Tedavi amacı ile kendisine müdahalede bulundum. Ona da diğer askere söylediğim gibi "Don't panic. I will help you " dedim. Ve gerekli müdahaleyi yaparak yarasının üzerine tampon koyarak bir elimle onun elini tutarak yarasının üzerini bastırmasını işaret ettim. Diğer yaralıların başına geri döndüm. Bir süre sonra israil askerleri içeri girdiler. Lazer ışıklarını ve namlularını üzerimize tuttular. Bağıra, çağıra itekleyerek bizi güverteye çıkarttılar. O esnada eşim ÇETİN'i ve diğer öldürülenleri, yaralıları ne olacak diye düşünmeye başladım. Arka üst güverteye çıkarken eşyalarımızı karıştırdıklarını gördüm. Çantamdan laptop umu aldılar ve ellerimizi çok sıkı bir şekilde plastik kelepçe ile kelepçelediler ve yere çöktürdüler. Hemen üzerimizde büyük bir helikopter çok yüksek sesle sabit bir şekilde üzerimizde duruyordu. Bu arada üzerimize su geldiğini ve ıslandığımızı fark ettim. Kafamı yerden kaldırdığımda İsraili askerlerin üstümüze su döktüklerini gördüm. Üzerimizde çıldırtıcı bir helikopter gürültüsü, ıslanan

üstümü zü dondurucu bir helikopter pervanesinin rüzgarı ve zaman ilerledikçe güneşin doğmasıyla birlikte yakıcı ve kavurucu bir sıcak. 6.5 saat boyunca bize eziyet ve işkence ettiler. Su isteyenlere su vermiyorlar . Elllerinde su olup da içmek isteyenlerin elinden suları alıyorlardı. Tuvalet e gitmek isteyenlere sert bir şekilde izin vermiyorlardı. Orda topladıkları insanlara baktım. Diğer ülke insanları ve Türkiye den katılan insanlar vardı. Yaklaşık 6.5 saat sonra bizi aşağı indirdiler. Aşağı inerken köpeklerinin ağızı yüzü kan içerisinde olduğunu fark ettim. İçimi büyük bir korku kapladı. Acaba yaralılara saldırıp parçalamış olabilirler mi diye. Yoksa cesetlerimizi parçalattılar? Düşüncelerim allak bullak oldu. Dirayetimi ve sükunetimi kaybetmemeye çalışıyordum. İte kaka bizi aşağı indirdiler. İndiğimizde endişem bir kez daha arttı. Çünkü ne yaralı vardı nede katledilen cesetlerimiz vardı. Ayaklarım kan içerisinde kalmıştı. Herkese kendileri bizzat yer göstererek gösterdikleri yerlere oturtuyorlardı. Birisi gösterdikleri yerden farklı bir yere oturmak istediğinde, dipçik ve namlu ile dürterek, bağırp gösterdikleri yere oturmasını işaret ettiler. Bulduğumuz yer bizi yukarı çıkartırken eşimi ve yaralıları bıraktığımız yerdi. Geride ise sadece kanlar ve eşimin naaşının üzerine örttüğüm; israil askerlerinin bastığı Türk bayrağı vardı. Bir anda nevrim döndü. Yavaşça yerimden kalktım. Namluyu şakağıma dayadılar. Bağırarak kalkmanın yasak olduğunu işaret ediyorlardı. Bir adım attım. Onların bağırmaları ve çağırmaları arasında yere eğildim. İsrail askerinin ayakları altındaki bayrağı tuttum. Kafamı kaldırıp israil askerinin gözlerinin içine bakarak bayrağı çekip aldım. O anda gözlerini yumup çekiliverdi. Kanlı bayrağı özenle katladım ve yerime oturdum. Ne söylediklerini anlamıyordum ama. Bana hakaret ediyorlardı. Birisi silahın namlusunu dürtüyor, diğeri bağııyor. Bir diğeri de kahkaha atarak yanındaki askerlere bir şeyler anlatıyordu. Her hallerinden eğlendikleri belli oluyordu. Bayanlardan bir kaçını beni teskin etmek için her yeltenmesinde engellendiler. Tuvalet e gitmek istedim bırakmadılar. Arkadaşlar İngilizce eşimi kaybettiğimi ,müsaade edilmesi gerektiğini söylediler. Fakat namluyla dürtölüp azarlandılar, Helikopter üzerimizde uçuyor yaklaşınca pencereleri açıyorlar. Denizden sular helikopter rüzgarıyla pencereden içeri doluyor, bizleri ıslatıyor helikopter gidince pencereleri kapıları kapatıp, sıcaktan terden bunaltıyorlardı. Artık geminin içinde insanı bunaltan bir sıcaklık vardı. Nefes alamıyordum. Çantamdan astım ilacımı almak istedim. İzin vermediler. Bir süre böyle devam etti. Saatler sonra gemiyi uluslar arası kara sularından Aşdod limanı denilen yere çektiler. Geminin içerisinden limana çıkışta; silahla itilerek 4 er bayan olarak alıyorlardı. Sıra bana gelince ben kalktım benimle bana yardımcı olmak isteyen bir kaç bayan kalkmış 4 kişiden fazla olunca hepimizi silahlarının dipçikleriyle ittiler. Bayanlardan biri yere düştü kaldırdık. Yüzünde maske olan İsraili caninin gözünün içine baktım hemen oradan uzaklaştı. Bizi bulduğumuz yerden çıkardılar. Aşağıdaki katlara inerken bir çok merdiv align=centerenden aşağı iniliyor. Bu esnada dar olan merdiv align=centerenlere sağlı sollu israil askerleri dizilmiş. Silahlarına çarparak aşağı teker teker indik. Silahlarını bize kasten çarptırıyorlardı. Geminin çıkış kapısında yarım saat beklettiler. Sonra sağdan bana göre bayanlar soldan erkekleri çok dar olan çıkış kapısında silahlarını ve üzerilerindekileri teçhizat la bize çarparak geçittiriyorlardı. Ayrıca bana hakaret ettiler. Buradakiler gemideki askerlerden farklı giyinmişti. Bunlarda bir şeyler mırıldanıyorlar ama kısık sesle gülerek söyleniyorlardı birbirine benzer sözlerle. Toprağı ayağıma bastım ve durdurdular bayan görevlilerden (beyaz fanila giymiş)2 kişi koluma girmek istedi , müsaade etmedim.” Niçin?” diye sordular bana. “Kocamı öldürdünüz” dedim. Kucağımdaki eşime ait kanlı giysileri, bayrağın bulunduğu çantamı almak istediler. Vermedim. Çektiler, bırakmadım. Her şeyi göze almıştım. Sahip olduğum son özel eşyalarım dı. Biri geldi bir şeyler dedi. Benim yanımda yüzleri gülerek kalabalık bekleyen insanların yanına kadar gittik. Kalabalığın arkasına çadır kurmuşlar. O ara kameraları fark ettim. Kalabalığın kameraların olduğu bölgeyi geçince sesler yükseldi ve yüzlerindeki sahte gülücüklerin yerine hakaretler başladı. Çadırın içinde üstümü yokladılar. Çantamı kurcaladılar. Elektronik cihazdan geçmiş olmamıza rağmen. Eşime ve bana ait telefonlarımızı (3 adet),çantamda olan özel 15 kadar kalemimi ve

özel eşyalarımı aldılar. Eşimin poşete kattığım kanlı giysilerini almak istediler. Buna müsaade etmedim. Bir sürü konuşmadan sonra tekrar bir yere götürüp üst baş araması yaptılar. Beni bir yere aldılar. Burası kabin gibi bir yer. İsraili erkek askerde içerde bana soyunmam için bir şeyler deyip işaret ediyorlardı. Ben bu erkek askerın dışarı çıkmasını söyledim. O çıkmadan üzerimdekileri çıkarmayacağımı anlayınca erkek asker dışarı çıktı. Fakat kabinin kapı perdesini açık bırakıp gövdesi dışarıda bana bakan başını içeri de bıraktı. Bunu kabul edemeyeceğimi anlatmaya çalıştım. Bana hakaret ederek dediğim gibi çekildiler. Kadın askerın yanında üstümü çıkartmak zorunda kaldım. Kendimi çok alçalmış gibi hissediyordum. İsrail askerleri gemiyi ele geçirmeden önce bir fırsatını bulup eşime ait fotoğraf makinasının hafıza kartını iç çamaşırama saklamıştım. Onu buldular ve aldılar. Üstümü giyindikten sonra beni üstünden su damlatılan bir tabureye oturtular. Sudan dolayı taburemi çekmek istediğimde beni azarladılar. Anladım ki özel ayarlanmıştı bu. Masada bir erkek sorgucu vardı. Fotoğraf çekiyor. Bilgisayar ve yazıcı türü bir şeyler vardı. bana “burada ne işiniz var” diye tercümanla sordular. Bende “bizi buraya siz Uluslararası kara sularından silah zoru ile kaçıracak buraya zorla getirdiniz” dedim. Kafasını sağa sola salladı sinirlendi. Tercümana bir şeyler söyledi. Tercüman bana “Ülkeneye hemen dönmek ister misin” dedi. Bende “evet ülkeme hemen dönmek isterim “dedim. Önüme bir kağıt uzattı.”imzala” dedi. Kağıdı aldım. Hangi dille yazılı olduğunu bilmediğim ama İbranice olduğunu tahmin ettiğim bu kağıdın ne olduğunu sordum. Bana “sizi ülkeneye göndereceğiz. Prosedür bu. İmzalayın, uçakla sizi hemen göndereceğiz” dedi. Bende “ne yazdığını bilmediğim kağıdı imzalamayacağım”ı söyledim.”bunu imzala; havaalanında uçak şu anda sizi bekliyor. Bindirip göndereceğiz” diye tatlı bir dille anlattı. Ben kendisine “içeriğini bilmediğim kağıdı imzalamak istemediğimi” söyledim. Tercüme etti ve o an her şey değişti. Tercümanla birlikte yüksek sesle hakaret içeren sözler sarf ettiler. Ben “ne dediklerini anlamadığımı,ama ne olduğunu bilmediğim bir şeyi ölse bile asla bana yaptırılmayacaklarını” söyledim. Beni oradan öfke ile kadın görevliler aldılar. Beni bilmediğim bir yere göturdüler. Orada anladığım kadarı ile sağlık kontrolünün yapıldığı bir yer. Bana bir takım sorular sordular. Otutturup tansiyonumu ölçtüler. Önüme Türkçe hazırlanmış matbu bir kağıt katıp doldurmamı istediler. Ben bu kağıdı gerektiği şekilde doldurdum. Türkçe olduğundan dolayı. O kağıtta da yazılı olan kendilerinin söylediği rahatsızlığıma ait bölümleri doldurdum. Bronşit Astım ve kapalı yerde kalamadığımı söyledim ve kağıdı işaretledim. Ve bu kağıdı imzaladım. Bana ilaç isteyip istemediğimi sordular. Ben ilaç istedim kendilerinden. Çünkü karaya ayak basar basmaz yaptıkları aramalarda; benim zorunlu olarak almam gereken bana ait ilaçlarımı zor kullanarak benden aldılar. Sağlık problemimin olduğunu söylememe rağmen kullanmam gereken ilaçlarımı aldılar. İlaç yardımı istediğimde; arar gibi yapıp ilaçların kendilerinde olmadığını söylediler. Sonra beni alıp başka bir masaya göturdüler. Üzerine özel olarak ayarlanmış su damlayan bir sandalyeye oturtular. Bana bir şeyler söylediler. Anlamadım. Tercüman aramaya başladılar. Başıma damlayan su beynime işliyordu. Sandalyemi biraz yana çekmeye çalıştım. Masada oturan kişi bağırarak yerimden kımıldamam gerektiğini söylüyordu. Yaklaşık yarım saat beklettikleri bu yerden beni kaldırıp bilmediğim başka bir yere göturdüler. Pek de kibar olmayan bu götürüş esnasında gemideki bir çok arkadaşı sıraya dizilmiş beklediklerini gördüm. Beni de buradaki sıralardan birine dahil ettiler. Kimse bir şey bilmiyordu. Birbirimizle konuşmamıza müsaade etmiyorlardı. Başımızda bekliyorlardı. Gözlerimin önünde eşimi kaybettiğimden dolayı gemideki arkadaşlarım işlemlerin bir an önce bitmesi için bana öncelik verdiler. Önümde 2 bayan arkadaşı gördüm. Masada oturmuşlardı. Karşılarındaki İsraili görevliler talimatlar yağıdırıyor. Başındaki örtüyü açmasını söylüyor ve en azından kulağının arkasına atmasına işaret ediyordu. Başını açmak istemeyen bu bayana İsraili görevli masanın üzerinden uzanarak başını açmak istedi. Bayan geriye doğru çekildi. Görevli masanın etrafından dolanarak bayanın yanına geldi. Başını açmaya çalıştı. Bu bayan direnerek kafasını korumaya çalışıyordu. Yükselen seslerle İsraili görevliler arasında bir

kargaşa başladı. Kısa bir süre sonra daha üst rütbeli olduğunu sandığımız biri gelerek yüksek ve sert bir tonajla bunlara bir şeyler söyledi. Resim çeken görevli homurdanarak yerine oturdu ve öylece resim çekti. Sıra bana geldi. Oturtular. Benimde böylece resmimi çektiler. Aynı yerde parmak izimi aldılar. O an kendimi sabıkalı bir cani gibi hissettim. Biz ne yaptık ki bu muameleyi görüyoruz. Oradan alıp bir başka masaya götürdüler. Burada 2 bayan 2 erkek bulunuyordu. Evrakları aldılar. Oradan demir ayraçlarla ayırıp oluşturdukları bir yere getirdiler. Dizilmiş 50'ye yakın sandalye vardı. Buraya oturtular. Klima tam karşımızda dondurucu bir soğuk üflüyordu burada. Yer değiştirmek istediğimde kızdılar bırakmadılar. Eşyalarımı karıştırıp öldürdükleri eşimin kanlı kıyafetlerini almak istediler. Teker teker yere attılar. O an içim parçalanıyordu. Eşimden son kalan kanlı elbiseleri bile bana çok görüyorlardı. Bağırıyorlardı. Eğildim yerden bunları topladım. Kolumu sıkıca tutup bilmediğim bir yere götürdüler. Ayakta beklettiler. Örslediler. Benden başka kimse yoktu. Cezaevi aracına götürdüler. Beni aracın içerisine öyle bir konulma şekli vardı ki. Ömrüm boyunca unutamayacağım. Bir süre sonra birini getirdiler aracın içine attılar. Kapıyı öyle bir şiddetle kapatıyorlardı ki hopluyorduk. Sonra her 5 dakikaya bir birini getiriyorlar ve her seferinde aynı şekilde aracın kapısını şiddetle çarpıyorlardı. Aracın içi buz gibiydi. Üşüyorduk. Artık soğuktan titriyorduk. Ta ki araç doldu. Bilmediğimiz bir yere götürüldük. Bu arada bizi misafirhaneye götürdüklerini bir görevli söyledi. Bir arkadaş klimanın kapatılmasını istedi. Klimayı daha da açtılar. Saat kavramını yitirdiğimiz , üşüdüğümüz bu yolculuk sonunda bir hapisaneye getirdiler. Bizi tek tek indirdiler. Bir odaya hepimizi tıktılar. Sıkıştığımız bu yerden isimlerimizi okuyarak hapisanenin geniş olan alanına aldılar. İçeride masa ve sandalyeler vardı. Masanın üzerinde yemekler vardı. Ben bunlara elimi dahi sürmedim. Benimle birlikte 3 kişi daha aynı koğuşa kattılar. 1-2 saat sonra kapılar açıldı. Kahvaltı için aşağı indirdiler. Burada da hiçbir şey yemedim ve içmedim. Etrafta arkadaşlarımı gözlerimle gördüm. Gemide bulunan yabancı uyruklu arkadaşlar beni teselli etmek için bir şeyler söylüyorlar. Kendi acılarını unutup bana moral vermeye çalışıyorlardı. Ben ise sadece onların hayatta oluşuna seviniyordum. Hiç olmazsa yaşıyorlardı. Bazısında darp izleri vardı. İnsani ihtiyacımız olan ailelerimizi haberdar etme , durumumuz hakkında bilgilendirme hakkımı kullandırmadılar. Bu arada diğer ülkelerin elçilik görevlileri bir süre sonra gelmeye başladılar. Açlık grevine başladığımdan dolayı sürekli taciz edip beni yıpratmaya çalışıyorlar. Sık sık uyumamı önlemek ve bitap düşürmek için ışıkları yakıp lambalar yanmasına rağmen gözlerime fenerlerini tutuyorlardı. Her tarafta kameralar vardı. Eşimin kanlı giysilerini alıp kurutmaya çalıştım. Beni kameralardan görüp yanıma geldiler. Muayene etmek istediler. Bu ara bir şey dikkatimi çekti. Bana normal davranıyorlardı. Önüme su koydular. İçmemi istediler. Çikolata getirdiler. Yememi istediler. Ben kabul etmedim. Hala bana iyi davranıyorlardı. O an fark ettim ki kameralara kayıt yapıyorlardı. Kameraların olmadığı yerde ise çok kötü muamelede bulunuyorlardı. Beni tekrar sorguya aldılar. Sürekli eşimin kaç İsrail askeri öldürdüğünü soruyorlar. İsrail askerlerine ne yaptığımı , Niçin bu topraklara geldiğimizi, Burada ne yaptığımızı soruyorlardı. Eşimin hiç bir kimseye karşı herhangi bir eylemde bulunmadığını , gemiye indirme sırasında açılan ateş neticesinde silahla askerler tarafından öldürüldüğünü benim bir Türk vatandaşı olduğumu, avukat olmadan konuşmayacağımı ,elçilik görevlimle görüşmek istediğimi, aileme telefon etmek istediğimi, eşimin cenazesini almak istediğimi söyledim. Tüm ölenlerin resimlerini gösterip eşimi teşhis etmemi istediler. Resimlerde sadece numaralar vardı. Fotoğraflardan biri öldürülen Cevdet Kılıçlar'ındı. Onu görünce.”Aa Cevdet “dedim, durdular, heyecanlandılar.”Nereden tanıyorsun? Kim bu? Ne iş yapar?” diye seri sorular soruyorlardı. “Gemiden tanıdığımı, fotoğraf çeken bir arkadaş olduğunu” söyledim. Cevdet'in resmini görünce hareketlendiklerinden dolayı diğer tanıdıklarımı bile tanımadığımı işaret ettim. 6 no lu resim eşimin resmiydi. Eşimin resmini tespit edince yeni bir sorguya başladılar. “Nerden biliyorsun öldüğünü? Bu senin gerçekten eşin mi? Yalan söylüyorsun. Numara yapıyorsun” diyerek

hakaretler ediyorlardı.”Hadi yaralılar arasındaysa. Nasıl emin olabiliyorsun” gibi beni psikolojik ikilem yaşatmaya çalışıyorlardı.3 kez bu sorgulamalar devam etti. En şiddetlisi 3. Sorguydu. Bu sorguda başında kipli biri ve onun haricinde biri tercüman 3 kişi vardı. Bana eşimin resimlerini gösterip habire soru soruyorlar. Aşdod limanında sordukları ve bundan önceki sorgularda sordukları soruların aynılarını tekrar tekrar soruyorlardı. Eşimin resmini gösterip eşim olup olmadığını ispatını soruyorlardı. Bir resmi , nüfus cüzdanı, pasaportu olup olmadığını sordular. Gaflette bulunarak eşimin nüfus cüzdanı ve pasaportunun olduğunu söyledim. Çünkü kanlı giysileri bendeydi. Eşimin kanlı giysilerinden aldığım pasaportu ve kimliği masaya bıraktım. Fotokopi çekmek için nüfus cüzdanını aldılar. Pasaportunu almak istediklerinde elimi attım pasaportu aldım ve iki elimle göğsüme bastırdım. Çünkü hala eşimin pasaportunda kendi kanı vardı. Onun pasaportu bana güç veriyordu. Bana “neden burada olduğumuzu, niye bu topraklara geldiğimizi “sordular. Eşimin kanlı pasaportunu iki elimle göğsüme bastırduğım halde onlara “Bizler insani yardım götürüyorduk . Bizler eğitimciyiz. Çocuk maması, oyuncaklar, engelli insanlar için araçlar, inşaat malzemesi götürüyorduk. Uluslar arası karasularda bulunurken siz benim eşimi öldürdünüz. Biz Gazze’ye gidiyorduk. Siz bizi kaçıracak , silah zoruyla buraya getirdiniz. dedim. Kadın tercüman” ben bunu çeviremem” dedi. Çevirmesi için ısrar ettim. Çeviriden sonra sinirlendiler. O arada kendisine tercüme edilen adam ; kendisine tercüme edilmemesine rağmen ayağa fırladı ve küfür etmeye başladı. O anda Türkçe bildiğini anladım. O arada arkamda duran üst rütbeli olan sert küfür zannettiğim İbranice bir şeyler söyledi. Şiddetle dosyayı çarparak kapadı. Fotokopisini çekip geri vereceklerini söyledikleri eşime ait kimliği vermediklerini hatırlatıp istekte bulundum. Beni tersleyerek koğuşuma hakaretlerle iteklediler. Koğuştaki arkadaşlarım hemen yerlerinden fırlayıp beni bir yere oturtular. Neler olduğunu soruyorlardı. Kimisi yüzümü siliyor, kimisi elleriyle rüzgar yapıp yellemeye beni rahatlatmaya çalışıyorlardı. Yemek vakti arkadaşlarımı aşağıya indirdiler. Yemek yemediğimden dolayı aşağı inmek istemediğimden ; beni görevliler zorla yemekhaneye indirdiler. Masada yemek yiyen arkadaşlarımın yanına oturdum. Görevliler tarafından yemek yemem telkin ediliyordu. Bense” telefon etmek istediğimi, Türk elçiliğinden bir görevliyle görüşmek istediğimi söyledim.Bu esnada öğrendiğim kadarıyla aynı taleplerde bulunan başka arkadaşlarımızda olmuş. Bir süre sonra bize 1 dakikalık telefon görüşmesi yapılabileceğini ve bu görüşmenin sadece İngilizce yapılması gerektiğini aksi takdirde telefonların kesileceğini ve cezalandırılacağımızı söylediler. Ben elimizden telefonlarımız, laptoplarımız, fotoğraf makineleri ve diğer eşyalarımız alındığından dolayı telefon numaralarımızı yazdığımız defterlerin en azından birinin verilmesini talep ettim. Bunlara da izin verilmedi. Bu moral bozukluğu ile aileme telefon açamadım. bu vesile ile ailemden kimseye haber veremedim. Tam bir mağduriyet yaşıyordum. Bu arada evlerine telefon eden arkadaşlardan bir kaç ailemi tanıyan birileri vesilesi ile aileme haber ettiklerini ilettiklerini söylediler. O günün geç saatlerinde içine şeker atılmış bir suyla bir bayan arkadaşım yanıma geldi. Bu suyu içmem için ısrar etti. Onu kırmamak için suyu aldım. Masanın üstüne içmeden bıraktım. Saatlerin geçmesini beklerken tam uykum gelmeye başlamıştı ki geç saatlerde gardiyanın biri gelip birden içeri daldı. Apar topar bizi aşağı indirdi. Bir alt katta bulunan içerisi çöp dolu pislikten geçilmeyen , içi pis kokan bir hücreye aldılar. Bir şey söylemeden üstümüze kapıyı gürültüyle kapatıp gittiler. Anlamıştık ki bize eziyet olsun diye akıllarına ne gelirse hemen uyguluyorlardı. Hücreyi elimizden geldiğince temizlemeye çalıştık. Sabaha kadar sık sık ışıkları yakarak fenerleri yüzümüze tutarak eziyete devam ettiler. Sabah 04.30 -05.00 sıraları hücrelerin kapıları gürültülü bir şekilde açılarak bizleri apar topar dışarı çıkarmak istediler. Bu arada İbranice bağırarak talimatlar yağdırıyorlardı. Bizleri arbedeyle dışarı çıkardılar. Ne olduğunu anlamamıştık. Sorulan sorulara cevap vermeyip tersliyorlardı. Ben hemen eşimin kanlı giysilerinin bulunduğu çantayı kaptım aşağıya indim. Herkesi bir yerde topluyorlardı. İsim okuyarak herkesin eline 2 sayfadan oluşan İbranice yazılmış, içeriğini bilmediğimiz bir

kağıt veriyorlardı. Benim ismim okunduğunda gemide bulunan arkadaşım G. S. hanım kağıdımı almak istedi. Benim sorgumda bulunan başındaki kipaıyla bana hakaret eden bu adam Avukat G. Hanıma benim kağıdımı vermedi. Değişik bir şiveyle ama düzgün İstanbul Türkçesiyle “o buraya gelecek, kendisi alacak” dedi. Ben ileriye doğru yürüdüm. Gözünün içine sert bir şekilde bakarak kağıdı aldım. Yerime döndüm. Küçük camlı bir bölmeye gurup gurup alarak bizi sıkıştırdılar. Artık herkes birbirinin nefes kokusundan rahatsız olmaya başlamıştı. Bir erkek görevli içinde pasaportların bulunduğu, Aşdod limanında hazırlanan kucak dolusu dosyalarla geldi. Pasaportları , isimleri, resimleri ve yüzlerimizi kontrol ederek bizi dar bir aradan kapı çıkışına doğru götürdüler. Tecrit ederek diğer mahkumların görmesini engellediler. Bir süre bizi üst üste istifleyerek bir yerlere sıkıştırdılar. Burada yarım saat bekletildikten sonra tekrar dışarı dar koridora aldılar. Tekrar ellerinde dosyalarla tek tek almaya başladılar. Benim dosyayı alan görevli dosyadan resmime baktı ve bana baktı. Ve dosyayı hiç bir şey demeden en alta koydu. Yeni bir eziyet daha diye düşündüm. Dosya sıram nice sonra geldi. Beni köşeye sıkıştırdı , omzumdan itti. Silahlı görevlilerin oluşturduğu koridordan geçerek tam arabanın önüne geldik. Bu kez karşımızda silahlı askerler duruyordu. Eşimin kanlı giysilerinin bulunduğu çantayı almak istediler. Öyle bir sarılmıştım ki çantaya. Benim elimde tek kalan; öldürülen 28 yıllık eşimin kanlı giysileriydi. Gerekirse canımı verirdim ama eşimin giysilerini değil. Beni bayağı hırpaladılar. İttiler. Hakaret ettiler. Elimden çantayı alamadılar. Çantayı aracın bagajına zor kullanarak bıraktılar. Daha sonra fark ettim ki karşı taraftan da erkekler bindiriliyorlardı. Bizi mahkum taşıdıkları cezaevi aracına bindirdiler. Oysa erkekleri otobüslere bindiriyorlardı. Cezaevi aracında sıkışarak oturduk. Küçük pencere gibi sonradan öğrendiğim arabanın mazgalları açıktı. Demir parmaklıydı. İbrance bizlere bir şeyler haykırıp tükürür gibi hareketler yapıyorlardı. Kapıyı yüzümüze çarptılar. Ve hava alma yerimiz mazgalları kapattılar. Kaç saat bekledik bilemiyorum. Ama uzun bir müddet aracın içerisinde bekletildik. İçerisi o kadar havasızlaşmıştı ki nefes almakta güçlük çekiyordum. (Astım rahatsızlığı ve kapalı yer fobisi). Aynı zamanda kapalı yerde bulunmak, her şeyin üzerime üzerime gelmesi beni iyice bunaltmıştı. Tam bu sırada arkadaşlarımızdan birisi hıçkırarak ağlamaya , çığlık atıp kendinden geçmeye başladı. Arkadaşı sakinleştirmeye çalıştım. Uzun ama çok meşakkatli, benim için çok daha zor olan astım krizimin tuttuğu uzun bir yol gittik. Sanki bir asır sonra havaalanına vardık. Cezaevi aracından tek tek indirildik. Çeşitli silahlı askerlerin oluşturduğu dar bir koridor kapıya doğru uzanıyordu. Araçtan ilk ben indim. Bagajdaki eşimin kanlı giysilerinin bulunduğu çantamı almak istedim. Cezaevi aracına bindirilirken nasıl itilip kalkıldıysam, inişte de beni ittiler, hakaret ettiler. Çantamı bana vermek istemediler. Resmen benimle dalga geçip eğleniyorlardı. Kararlı olmam çantama tekrar kavuşmama vesile oldu. Eşime sarılır gibi onun kanlı giysilerinin bulunduğu çantama sarıldım. Herkesi tek tek indiriyorlardı. Her inenden sonra öndekine bir adım attırıyorlardı. 20 metrelik mesafeyi yaklaşık 45 dakikada civarında tamamladık. Gülerek , bizlerle alay eden askerlerin arasından merdiv align=centerenlerden yukarı çıktık. Uçağa binmek için işlem yapılması gerekiyordu. Bu arada fark ettim ki havaalanının yolcu kısmı bizim için özel bölmelerle ayrılmıştı. Farklı renkte elbiseler giyinmiş, silahlı asker, polis, gardiyan, ne olduğunu bilmediğim sivil görevlilerle doluydu. Cezaevin de beni sorguya çeken görevlilerde oradaydı. Bir kısmı açık renkli kıyafet, bir kısmı yeşil, bir kısmı siyah, bir kısmı beyaz, bir kısmı mavi, bir kısmı kahverengi kıyafetliydi. Kıyafetlere göre ellerinde farklı türde silahlar vardı.Çeşitli bölmelerle çeşitli yerler yapmışlar ve sandalyeler bırakmışlardı. Ben o kadar bitaptım ki. Sandalyenin bir tanesine oturdum. Beni onlar oradan kaldırdılar. İte kaka sandalyelerin en sonuna götürüp zorla otutturdular. Bir süre sonra beni zorla uçağa götürmek istediler. O an eşimin naaşını görmek istediğimi söyledim. Tercümanın belinde kelepçe vardı ve sivil kıyafetliydi. Kendi annesinin Türk kökenli olduğunu söyleyerek ona güvenmemizi istedi. Ve eşimin naaşını Türkiye’ye yolladıklarını söyledi. Tercüme etme gereği bile hissetmeden bana böyle bir cevabı nasıl verebildiğini

sordum. Şaşırdı. Döndü İbranice bir şeyler konuştular. Bana dönerek “bana güvenmiyor musun?” dedi. Hayır dedim. Sinirlendi . Sinirli bir ses tonajıyla “uçğa bineceksin” dedi.”Binmezsem bana ne yapacaksınız? beni öldürecekmişiniz ”dedim. benim bu durumumu gören Avrupalı gönüllüler görevlilerle sözlü münakaşaya başladılar. İngilizce bilen arkadaşlarımın çevirisine göre” bu kadının kocasını siz öldürdünüz. Daha ne istiyorsunuz? Eşinin naşını almadan buradan bir yere gitmeyecek. Bizde gitmiyoruz” dediler. Görevli öfkelenerek ve İbranice söylenerek çekip masaya doğru gitti. Beni bırakarak oradaki gurubu eritmeye başladılar. Avrupalıları başka bir bölmeye almak istediklerini söylediklerinde onlar itiraz ettiler. Kendilerinin de Türkiye’ye gitmek istediklerini söylediler. Bana dönerek” bizi de Türkiye’ye götürür müsünüz?” dediler. Beni uçğa bindirmeye ikna etmek için gemiden birkaç Türk arkadaş getirmişlerdi. Gemiden tanıdığım bu arkadaşlar beni ikna etmek için çok uğraştılar. Ben onlara da aynı şeyi söyledim. Mutlaka Türkiye büyükelçiliğinden biriyle görüşmek istedim. Ne olursa olsun buradan kıvılcıdamayacağımı söyledim. Nice sonradır Tel Aviv Türk Hava Yolları Müdürü olduğunu söyleyen bir kişi geldi. Adını şuan hatırlamadığım bu bey ,Türk olduğunu, orada çalıştığını ve naaşların bulunduğu yer 2 saat mesafede; 2 saat gidiş 2 saat geliş 4 saat süreceğini istersem beni oraya götürebileceklerini söyledi. Telaviv de Türk Hava Yolları müdürü olduğunu söyleyen beye de " Mutlaka Türk Büyük elçiliğinden bir yetkili ile görüşmek istiyorum” dedim. Bir müddet sonra bu talebimi gerçekleştiremeyeceklerini bana söylediler. Aralarında bir şeyler mırıldanarak önceki muameleleri gibi zor kullanarak beni işlem yapılan yere götürdüler. İşlem yapmak için pasaportumu istediler. Bende “pasaportlarımızı siz aldınız” dedim. Aradılar taradılar pasaportumun ön sayfasının fotokopisini getirdiler. Pasaportumu vermediler. Ben pasaportumu talep ettim. Alay ederek pasaportumun kaybolduğunu söylediler. “fotokopisi olan pasaportumun aslının nasıl olmadığını onlara sordum”. Türk arkadaşlar beni tutarak işlem kapısına kadar götürdüler. Orada beni arama yaparak elektronik cihazdan geçirdiler. Ve üzerimi kabinde soydular. Üstümdeki elbiselerimi dışarı götürdüler. Ellerindeki bir cihazla çıplak vücudumun her bölgesini taramadan geçirdiler. Topuklarımdan saçlarımdan arasına kadar bu cihazı vücudumda gezdirdiler. Ne yaptıklarını bilmiyordum. Dışarı götürülen giysilerim geri geldi. Üzerimi giyindikten sonra kabinde dışarı çıkarıldım. Eşimin kanlı giysilerini de didik didik etmişlerdi. İçime akıttığım yaşlarımla eşimin giysilerini özenle katladım. Kucağıma alarak ona sarıldım. O an fark etmedim. Daha sonra bende kaşını başladı. Türkiye’ye geldikten sonra öğrendik ki elbiselerimize kimyasal sıkılmışlar, içeceklerle ve yemeklere kimyevi madde katmışlar. Kontrol amaçlı üzerimize tuttıkları cihazla da kim bilir , zarar verici hangi maddeyi vücudumuza verdiler. Artık son bir işlem kalmıştı uçğa binmek için. Görevlilere sordum “eşim uçğa yerleştirildi mi” diye. Görevli eşimin ve diğer naaşların Türk elçiliğine teslim edilmek üzere olduğunu söyledi. Havaalanında bazı arkadaşlarımızı sorguya aldılar. Başkanı da havaalanı çıkışı yerine sorguya aldılar. Gazeteci arkadaşımızı sorguya aldılar. Gemideki katılımcı bazı arkadaşlarla birlikte beklemeye başladık. Görevliler bizi uçğa bindirmek istediler. Ancak eşimin naaşını istediğimi tekrar söyledim. Bu arada diğer ülkelerdeki insani yardım gönüllüleri de işlemlerini yapıyorlardı. Bir anda sesler yükselmeye başladı. Askerler hepsi birden kalabalığın üzerine müdahale ettiler. Ne olduğunu anlayamadık. Anladığım bir şey varsa arkadaşlarımız darp edilmişti. Tartaklanmışlardı. Bir arkadaşımızı ellerinden ve ayaklarından 4 asker tutmuş yerde sürüklüyorlardı. Merdiv align=centerenlere gelince ellerinden bıraktılar. Tıpkı bir çuval gibi arkadaşı merdiv align=centerenlerden aşağı yuvarladılar.. Arkadaşa yardım etmek istediğimizde üzerimize çevrilmiş silahların kurma kolunu çekip ateşe hazır hale getirip kafamıza dayadılar. Bir tanesi namluyu göğsüme dayayarak itekledi. Ve yardım edemedik. Bizler akademisyeniz. Eğitimciyiz. Her şey den önce insanız. İsraili yetkililer geride kimsenin kalmadığını artık uçğa binmemiz gerektiğini söylediler. Pasaport işlemlerimiz için son işlem yapılacak ve uçğa doğru gidecektik. İsraili askerler son oyunlarını oynamaya

hazırlanıyorlardı. Havaalanında bizler için hazırlanmış bölmelerde ne kadar israil askeri var ise toplandı. Merdiv align=centerenlere doğru yürüdüler. Zaten dar olan merdiv align=centerenlerde sağlı sollu koridor oluşturdular. Yine bir eziyet farklı bir taciz başlayacak dedim kendime. Tam bu sırada Türkiye'den gelen Milletvekilleri ve Türkiye elçiliği görevlisi geldiler. Sihirli bir sopa değmiş gibi merdiv align=centerenlerde koridoru oluşturan İsraili askerler dağıldı. Milletvekilleri ve elçimiz bizleri de alarak uçağa bindirdiler. Bir müddet bekledik. İsimlerin tespiti için. Tespit sağlandı ve uçak hareket etti. Türkiye'ye döndükten birkaç gün sonra daha önce hiç olmayan baş dönmelerim ve dengesizliklerim başladı. Ailem beni acile götürdü. Daha sonraki günlerde de karın ağrısı çekmeye başladım. Doktorlar uzmanı olmadıklarını, benim elbiselerime verilen kimyasal maddelerle alakalı olacağını söylediler. Türk olmaktan, insan olmaktan ve Türkiye'de bulunmaktan mutluyum. Benim 1 Samsung 2 adet cep telefonlarım , kalemlerim , fotoğraf makinam , kameram , laptopum , 2100 TL 1000 EURO ve 12250 DOLAR param, CD ve kaset çalar, işitme cihazı , oyuncaklar , ayakkabılar , çoraplar , t-shortler, futbol formaları, 272 adet iç çamaşırı , battaniye, pasaport , 5 adet çanta , telefonluk ve bileklikler İsrail askerlerince zorla benden alındı , bir daha da bana iade edilmedi. Ben İsraili görevlilerden bana yapılanlardan dolayı davacı ve şikayetçiyim. Dedi. .

Hazır olan vekilden soruldu.: İfadeye aynen katılıyoruz. sorumluların cezalandırılmasını talep ederiz. D edi.Beyanı okundu. Hep birlikte imza altın alındı.
21/07/2010